

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – C. D.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2016 roku w G.

sprawy:

R. P., syna J. i S. z domu D., urodzonego (...) w P.,

A. P., syna J. i S. z domu D., urodzonego (...) w K.,

w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do 24 lipca 2015 roku w K., wspólnie i w porozumieniu dokonywali kradzieży energii elektrycznej, poprzez podłączenie jednej żyły przewodu (...) 2x1,5 do główki zabezpieczenia przedlicznikowego oraz włożenie końcówki przewodu zakończonego wtyczką do gniazda wtykowego, a następnie doprowadzenie energii elektrycznej do całego mieszkania, co spowodowało nielegalny pobór energii elektrycznej w nieustalonej ilości i nieustalonej wartości, czym działali na szkodę (...) S.A. Oddział w G., za co (...) S.A. Oddział w G. naliczyła opłatę sankcyjną w wysokości (...) 20 złotych, tj. o czyn z art. 278 1 i 5 k.k.

1) oskarżonych **R. P. (P.)** i **A. P. (P.)** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, który kwalifikuje z art. 278 § 1 i 5 k.k. i za to skazuje ich, a przy zastosowaniu art. 37a k.k. i na mocy art. 278 § 1 i 5 k.k. oraz art. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza:

- **R. P.** karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

- **A. P.** karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

2) na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci przewodu (...) 2*1,5 długości ok.0,3 metra zapisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/579/15/P pod pozycją nr 1, przechowywanego w Magazynie (...) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku (dowód rzeczowy nr (...)),

3) na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, nr 49 poz. 223) zasądza na rzecz Skarbu Państwa:

- od oskarżonego R. P. (P.) koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 180 00 złotych (sto osiemdziesiąt złotych), w tym kwotę 120, 00 złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

- od oskarżonego A. P. (P.) koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 180, 00 złotych (sto osiemdziesiąt złotych), w tym kwotę 120, 00 złotych (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 206/16**

UZASADNIENIE

Z uwagi na wniesienie przez Prokuraturę Rejonową w Pruszczu Gdańskim wniosku o uzasadnienie jedynie w zakresie rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, uzasadnienie niniejsze zostało ograniczone do powyższych kwestii stosownie do art. 423 § 1a k.p.k.

R. P. i A. P. w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do 24 lipca 2015 roku w K., wspólnie i w porozumieniu dokonywali kradzieży energii elektrycznej, poprzez podłączenie jednej żyły przewodu (...) 2x1,5 do główki zabezpieczenia przedlicznikowego oraz włożenie końcówki przewodu zakończonego wtyczką do gniazda wtykowego, a następnie doprowadzenie energii elektrycznej do całego mieszkania, co spowodowało nielegalny pobór energii elektrycznej w nieustalonej ilości i nieustalonej wartości, czym działali na szkodę (...) S.A. Oddział w G., za co (...) S.A. Oddział w G. naliczyła opłatę sankcyjną w wysokości (...) 20 złotych.

dowody: zeznania świadka R. B. k.6-8, 115v-156; protokół kontroli 10-12, protokół oględzin miejsca k.13-14, wyliczenie należności k.22, dane do noty obciążeniowej k.23, wyjaśnienia oskarżonego R. P. k.34-35v, 109-112, ujawnione k.155v; wyjaśnienia oskarżonego A. P. k.40-41, k.104-107, ujawnione k.155v

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

I. oskarżonych R. P. i A. P. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu z art. 278 § 1 i 5 k.k. i za to skazał ich, a na mocy art. 37a k.k. i art. 278 § 1 i 5 k.k. oraz art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b, § 2 pkt 1 i 3 w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył:

- R. P. karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

- A. P. karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci przewodu (...) 2*1,5 długości ok.0,3 metra zapisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/579/15/P pod pozycją nr 1, przechowywanego w Magazynie (...) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku (dowód rzeczowy nr (...)),

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, nr 49 poz. 223) zasądził na rzecz Skarbu Państwa:

- od oskarżonego R. P. (P.) koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 180 00 złotych (sto osiemdziesiąt złotych), w tym kwotę 120, 00 złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

- od oskarżonego A. P. (P.) koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 180, 00 złotych (sto osiemdziesiąt złotych), w tym kwotę 120, 00 złotych (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty.

dowody: zeznania świadka R. B. k.6-8, 115v-156; protokół kontroli 10-12, protokół oględzin miejsca k.13-14, wyliczenie należności k.22, dane do noty obciążeniowej k.23, wyjaśnienia oskarżonego R. P. k.34-35v, 109-112, ujawnione k.155v; wyjaśnienia oskarżonego A. P. k.40-41, k.104-107, ujawnione k.155v

R. P. ma wykształcenie podstawowe, jest kawalerem, nie ma dzieci. Utrzymuje się z prac dorywczych, nie ma majątku. Nie był uprzednio karany.

A. P. ma wykształcenie zawodowe, jest kawalerem, nie ma dzieci. Utrzymuje się z prac dorywczych, nie ma majątku. Nie był uprzednio karany.

dowody: dane osobopoznawcze k.42-43, dane o karalności k.44-45, informacjach o dochodach k.51-54,

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonych R. i A. P. odnośnie zarzucanego im czynu nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 278 § 1 i 5 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która kradnie energię. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżeni w nieustalonym okresie, jednak nie później niż do dnia 24 lipca 2015 roku w K., wspólnie i w porozumieniu dokonywali kradzieży energii elektrycznej, poprzez podłączenie jednej żyły przewodu (...) 2x1,5 do główki zabezpieczenia przedlicznikowego oraz włożenie końcówki przewodu zakończonego wtyczką do gniazda wtykowego, a następnie doprowadzenie energii elektrycznej do całego mieszkania, co spowodowało nielegalny pobór energii elektrycznej w nieustalonej ilości i nieustalonej wartości. Z pewnością zatem ich zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 278 § 1 i 5 k.k., co zostało im przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Dalej Sąd zważył, że stosownie do art. 278 § 1 i 5 k.k. za w/w czyn grozi kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Przechodząc do omówienia zagadnień związanych z wymiarem kary Sąd na początku chciałby wskazać, że oskarżeni popełnili przypisany im czyn nie później niż w dniu 24 lipca 2015 roku, a zatem po wejściu w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw. Jednakże wyrok w sprawie zapadł w dniu 17 czerwca 2016 roku, a zatem po zmianie ustawy – Kodeks karny w dniu 15 kwietnia 2016 roku. W rezultacie w przedmiotowej sprawie zaistniały dwa stany prawne i konieczne było podjęcie decyzji odnośnie tego, który z nich znajdzie zastosowanie przy orzekaniu wobec oskarżonego. Sąd kierował się w tym względzie treścią art. 4 § 1 k.k. Zgodnie z tą normą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. (...) „ustawy względniejszej”, w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 k.k., powinno dokonywać się przy tym nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw” (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 294/14). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie pomiędzy normami prawnymi, znajdującymi zastosowanie w sprawie oskarżonego, nie zachodziły tego rodzaju różnice, które uzasadniałyby stosowanie ustawy obowiązującej do 14 kwietnia 2016 roku, jako ustawy względniejszej. Nie zmieniła się bowiem po 15 kwietnia 2016 roku treść art. 278 § 1 i 5 k.k., natomiast treść art. 37a k.k. nie zmieniła się w zakresie, który miałby znaczenie w niniejszej sprawie.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonych oskarżonym kar Sąd zważył, że miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez R. P. i A. P. przypisanego im czynu oraz rodzaj i charakter naruszonych przez nich norm właściwego zachowania się. Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem

przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednimi karami, które spełnią swoje cele względem obu oskarżonych, będzie w odniesieniu do czynu przypisanego im w wyroku wymierzenie A. P. i R. P. kar po 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Sąd orzeczenie w tym zakresie wydał na podstawie art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 37a k.k. oraz art. 34 § 1, 1a pkt 1, 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. Zważyć przy tym należy, że art. 37a k.k. umożliwia wymierzenie kary grzywny lub ograniczenia wolności do czynów zagrożonych wyłącznie karą pozbawienia wolności do lat 8.

Sąd pragnie podkreślić dalej, że wziął pod uwagę fakt, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonych czynu była umiarkowanie wysoka. Sąd uwzględnił przy wymiarze kar również okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonych, w szczególności ich uprzednią niekaralność. Natomiast na ich niekorzyść Sąd poczytał fakt, że działali oni z niskich pobudek, tj. szybkiego osiągnięcia korzyści majątkowej i korzystania z prądu bez konieczności uiszczania za niego opłat. Ogół wskazanych okoliczności skutkowało przyjęciem, iż wymiar kar był w pełni zasadny. Wymierzone oskarżonym kary nie są w ocenie Sądu nadmiernie uciążliwe, pozwolą przy tym na ich normalne funkcjonowanie. Orzeczone kary spełnią w ocenie Sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a jednocześnie zaspokajają społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną. Na marginesie Sąd pragnie podkreślić, że kara w tym samym wymiarze została dwukrotnie zaproponowana przez Prokuratora w niniejszej sprawie przy składaniu wniosków z art. 335 § 1 k.p.k.

Sąd na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł również przepadek dowodu rzeczowego w postaci przewodu (...) 2*1,5 długości ok. 0,3 metra, który służył do popełnienia przypisanego oskarżonym przestępstwa.

Sąd pragnie odnieść się również do kwestii obowiązku naprawienia szkody, o orzeczenie którego wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Zważyć należy, iż choć złożenie wniosku w trybie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje Sąd do orzeczenia w tym przedmiocie, to jednak konieczne jest wpięrw ustalenie konkretnej, rzeczywistej szkody. W przedmiotowej sprawie ustalenie takie nie było możliwe; nie tylko bowiem nie sposób ustalić przez jaki konkretnie okres oskarżeni dokonywali kradzieży energii (przy czym każda godzina i minuta zmieniają wysokość wyrządzonej szkody), ale co więcej nie sposób stwierdzić, jakie urządzenia były przez nich podłączone do źródła nielegalnego poboru energii, a także przez jaki okres oraz jaka była ich moc poborowa. Sąd zmuszony byłby również uwzględnić wszelkie przerwy w poborze energii i inne związane z tym okoliczności, np. odłączenie od sieci. W rezultacie, nie ma możliwości ustalenia wysokości szkody w przedmiotowej sprawie.

Sąd zważył, że w wypadku wystąpienia wątpliwości co do rozmiaru wyrządzonej szkody sąd rozstrzyga ją w granicach możliwości dowodowych. Gdy całej szkody nie da się ustalić, sąd orzeka obowiązek naprawienia szkody w części (tak też Sąd Apelacyjny w Krakowie, sygn. akt II Aka 209/15). Jednakże, z uwagi na argumenty podane wyżej, również takie rozstrzygnięcie nie było w ocenie Sądu możliwe. Nie sposób bowiem określić, czy wskazana przez Sąd kwota rzeczywiście tylko częściowo będzie kompensować szkodę pokrzywdzonego, czy też przekroczy jej wartość.

Sąd zważył również, że zgodnie z treścią art. 46 § 2 k.k. jeżeli orzeczenie obowiązku określonego w § 1 jest znacznie utrudnione, sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę w wysokości do 200 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego. W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że wydanie takiego orzeczenia nie było celowe, a kwota żądana przez oskarżyciela posiłkowego nie znalazła żadnego potwierdzenia w aktach sprawy. Oskarżyciel posiłkowy żądał bowiem, w przypadku niemożności orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, kwoty 1650 złotych, jednakże nie wskazał z czego owa kwota miałyby wynikać, a także jakie ewentualne roszczenia pokrywać. Warto przy tym wskazać, że postępowanie w przedmiotowej sprawie toczyło się według przepisów ustawy – Kodeks postępowania karnego w jej

brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 roku, a zatem wg. zasady tzw. kontradyktoryjności. To zatem po stronie oskarżyciela posiłkowego leżała powinność wskazania, a jakich powodów zasądzenie takiej kwoty było zasadne. Skoro oskarżyciel posiłkowy tego nie uczynił, poprzestając jedynie na wytoczeniu żądania, Sąd uznał, że zasądzenie na jego rzecz nawiazki nie było na gruncie art. 46 § 2 k.k. możliwe. Na marginesie jedynie należy wskazać, że oskarżyciel posiłkowy naliczył przeciw oskarżonym opłatę sankcyjną w wysokości (...) 20 złotych i może dochodzić jej zapłaty w postępowaniu cywilnym.

Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, nr 49 poz. 223) zasądził na rzecz Skarbu Państwa:

- od oskarżonego R. P. (P.) koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 180 00 złotych (sto osiemdziesiąt złotych), w tym kwotę 120, 00 złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty,

- od oskarżonego A. P. (P.) koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 180, 00 złotych (sto osiemdziesiąt złotych), w tym kwotę 120, 00 złotych (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty.

Sąd zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonych kosztami procesu w sprawie.